

[Vagn Bro.]

Resultat, at Antallet af Dødsfald er det fem- til tidobbelte af de Mord- og Drabstiltælde, vi her drøfter. Jeg maa derfor sige, at lige saa rimeligt det er, at Folketinget drøfter det af det ærede Medlem Hr. Løje rejste Spørgsmaal, lige saa klar maa man være over, at eet er Stemning, og et andet er de Foranstaltninger, man skal gribe til. Jeg kan i denne Forbindelse heller ikke undlade at nævne adskillige Nævningedomme. Her er det jo Folket, der taler, det er det samme Folk, hvis Krav nu lyder saa overordentlig stærkt om Dødsstraffens Genindførelse. Men det kan ikke nægtes, at det har undret Jurister og Ikke-Jurister, at denne Folkerøst den ene Dag kræver Frifindelse og den næste Dag i Blade og paa Gader kræver Dødsstraf.

Om det Svar, som den højtærede Justitsminister gav, og som det ærede Medlem Hr. Løje ikke var tilfreds med, vil jeg sige, at paa eet Punkt er jeg ikke saa helt utilfreds dermed. Den højtærede Minister har nemlig sagt, at det har været og maa være hans Opgave at kræve den nye Straffelov haandhævet helt igennem. Naar man i en Række Paragraffer har givet skærpene Bestemmelser som Udtryk for, hvad Folkets Repræsentation kræver, saa kan man ikke straks vende sig mod Domsmagten, som er en selvstændig Institution, men saa maa man, efterhaanden som Tiden gaar — og der er jo foreløbig kun gaaet to Aar — vurdere, om Domsmagten nu ogsaa gennemfører Straffeloven, saaledes som det har været Folkerepræsentationens Vilje, at den skulde gennemføres. Jeg skal komme ind paa det om et Øjeblik, idet jeg i øvrigt er ganske enig i den Betragtning, at der er givet en Række meget skærpene Bestemmelser i den nugældende Straffelov, men jeg maa føje til, at de Afgørelser, der foreligger, ikke mindst efter den Paragraf, som den højtærede Minister nævnte, Straffelovens § 222 om Straf paa indtil 12 Aars Fængsel for dem, der har haft Samleje med Personer under 15 Aar, er i allerhøjeste Grad lemfældige. Her er et af de Omraader, hvor Rigsdagen har givet stor Betøjelse til Domsmagten — og med Rette har gjort det —, for at man netop skulde kunne individualisere, men over for Lovens stærke Bud om Fængsel paa indtil 12 Aar ser vi en Række Afgørelser, der lyder paa Fængsel paa 4—5—6 Maaneder og deromkring. Jeg skal straks sige et Par Ord om dette.

I øvrigt er jeg ikke uenig i, at den Straffelov, vi har i Dag, har givet en Række skærpene Bestemmelser, og gennemføres

denne Straffelov, er jeg ogsaa af den Anskuelse, at vi i den har et tilstrækkeligt Værn mod Forbrydere. Vi har ganske vist slettet den haardeste Straf, Dødsstraffen, og maa jeg i Modsætning til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, sige, at de ganske faa Udtalelser, jeg her fremsætter om Dødsstraffen, fremkommer i Anledning af den foreliggende Sag, for det maa jo være her, hvis man overhovedet skal drøfte den, at dette skal ske, idet jeg opfatter den næste Sag paa Dagsordenen ingenlunde som et Spørgsmaal om Dødsstraf, men som det rent statsretlige Spørgsmaal, hvorvidt vi skal gaa til Folkeafstemning om en saadan. Venstres Stilling er denne, som den var tidligere, at en meget betydelig Del af Partiet med Beklagelse saa, at man forlod Dødsstraffen, men dog mener jeg, at et saa kort Aaremaal efter, at der er fremført Grunde for og imod, er Tiden ikke allerede inde til en Drøftelse af dette Spørgsmaal. Jeg understreger, at der findes en utvivlsomt meget stor Del af Gruppen, som indtager det Standpunkt, jeg her har nævnt, og jeg vil føje til, hvad jeg udtalte for 5 Aar siden som Partiets Ordfører, da jeg gik imod Dødsstraffens Bibeholdelse, at jeg ikke vil stille mig paa det Standpunkt, at vi ikke kan komme i den Situation, at vi maa skride til at genindføre den. Det lærer vi jo ogsaa derude omkring, at der findes Lande, som paa et Tidspunkt har haft denne Strafform, til andre Tider ikke haft den. Jeg skal imidlertid ikke føre denne Diskussion videre, men jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at der i mit Parti, hvad ikke kan undre, er en stærk Stemning for denne Strafform. Mit eget Standpunkt har jeg haft Lejlighed til at gøre Rede for under Behandlingen af selve Loven. I øvrigt skal jeg understrege, at paa vigtige Punkter betyder den nuværende Straffelov afgjort en Skærpelse. Den højtærede Minister har nævnt Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring — Sikkerhedsforvaring ikke som egentlig Straf, men som en Behandlingsmaade, man anvender, og som ikke er tidsbegrænset —, og der er ikke Tvivl om, at disse Institutioner vil være vægtige Kampmidler mod de grovere Forbrydere.

Mit Standpunkt er altsaa, at den Straffelov, der traadte i Kraft for 2 Aar siden, er et tilstrækkeligt Værn, men her er det, jeg vil tillade mig at sige, at jeg er i Tvivl om, hvorvidt man fra den dømmende Myndigheds Side — jeg siger selvsagt ikke dette som noget, der er vendt mod nogen enkelt Domsafgørelse — nu ogsaa har gennemført den